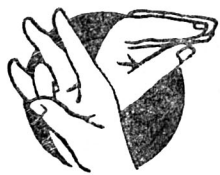

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 7-й

Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 29 (315)

Субота, 21 липня 1973 р.

Ціна 2 коп.

ПРАВОФЛАНГОВІ ВСЕСОЮЗНОГО СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ ІНІЦІАТИВА ВІННИЦЬКИХ ТРИКОТАЖНИКІВ

З ВІННИЦЬКОГО робочий день. Намотувальниці і в'язальниці, закрійниці і швей підприємства стали на свої робочі місця.

За своїми круглов'язальними машинами працюють і Олімпіада Борецька та Віра Гулимовська.

У них настрій сьогодні бадьорий, піднесений — учора вони зробили щось не зовсім звичайне, те, чого ні разу в житті ще не робили: написали заяву на ім'я директора УВП Галини Пилипівни Громової з проханням: переглянути їхні змінні норми виробітку й збільшити їх на 8—10 процентів.

Такого на Вінницькому УВП ще не було, щоб самі робітниці просили збільшити їм норми.

Траплялось інше: іноді нелегко було переконати людину, яка набагато перевиконувала доведені завдання, згодитися на підвищення норми.

А тут робітниці самі, добровільно виявили бажання і звернулися до адміністрації УВП підтримати їх...

Скажу наперед: і адміністрація, і місцевком профспілки охоче пішли назустріч трудівницям: з першого липня їм збільшили змінні норми виробітку на 10 процентів.

Згідно з діючим положенням, хоч норми виробітку й переглянуто, але оплата праці цих трудівниць буде проводитися ще протягом шести місяців за вироблену

продукцію відповідно до попередніх розцінок.

Олімпіада Борецька і Віра Гулимовська — в'язальниці трикотажного полотна. Протягом кількох років вони обслуговували круглов'язальні трикотажні машини МТ. Спочатку по два циліндри, а тепер почали успішно справлятися з роботою й на чотирьох циліндрах. При змінній нормі виробітку 70 кілограмів полотна вони вже протягом тривалого часу дають його по 100 кілограмів.

У заяві своїй вони писали: «Ми постійно працюємо на цих машинах, добре знаємо їх позитивні якості, знаємо і примхи їх...»

Так, саме відмінне знання техніки, уміння розумно організувати свою роботу на чотирьох верстатах дають цим трудівницям можливість досягти такої продуктивності праці.

Олімпіада Борецька працює на УВП вже 24 роки і весь цей час в'язальницею, а Віра Гулимовська — 9 років, і також постійно в'язальницею. Їх працю бачать всі.

Про них постійно тепло відгукуються на загальних зборах УВП, пишуть у газетах...

Ці передові в'язальниці підприємства успішно виконують свої особисті п'ятирічні плани. Обидві трудяться уже зараз в рахунок червня 1974 року.

Свої знання і досвід у роботі вони охоче передають подругам, молодим робітницям. Так, перейняв-

ши досвід правофлангових п'ятирічків, тепер успішно обслуговує 4 циліндри і Марія Влашкевич, яка підмінює цих трудівниць під час їх відпусток.

На розширеному засіданні місцевого профспілки, на якому обговорювалося прохання цих робітниць про перегляд для них норм виробітку, усі члени місцевого осінчили патріотичний почин своїх товаришів по роботі. Вирішено провести, у зв'язку з цим, загальні збори робітників, ІТП та службовців підприємства, широко висвітлювати їх боротьбу за дострокове виконання завдань третього, вирішального року п'ятирічки, розгорнути роботу по широкій підтримці почину цих в'язальниць.

Уже сьогодні почин Олімпіади Борецької і Віри Гулимовської знайшов гарячий відгук у серцях багатьох трудівників УВП і, зокрема, механіків-налагоджувальників в'язальних машин Ігоря Глухого, Василя Куленка та Людвіга Борецького, які зобов'язалися забезпечити безперебійну роботу в'язальних машин цих робітниць. Треба сказати, що останнім часом на УВП взагалі рідко трапляються непередбачені простой устаткування. Механіки-налагоджувальники докладають усіх зусиль для того, щоб жоден верстат не простояв і хвилини.

І. С. ШАПЕЄВ,
інженер-нормувальник Вінницького УВП.

ВІД РЕДАКЦІЇ: друкуючи статтю інженера-нормувальника Вінницького УВП І. С. Шапеева про патріотичний почин членів нашого Товариства в'язальниць трикотажного полотна Олімпіади Бо-

рецької та Віри Гулимовської, ми сподіваємося, що колективи УВП Товариства, робітники, інженерно-технічні працівники підтримають почин вінничан і поділяться цим з читачами на сторінках газети.

ДИПЛОМИ—ПЕРЕМОЖЦЮ

У ці дні у всіх цехах, на всіх дільницях, в кожній бигаді Садгирського УВП панує особливе трудове піднесення — так колектив підприємства відгукується на високу оцінку його боротьби за підвищення культури виробництва і поліпшення умов праці.

На цей раз садгирчанам вручено два дипломи: один від імені президії Центрального правління УТОГ та Українського республіканського Комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств за досягнуті успіхи по підвищенню культури виробництва і поліпшенню умов праці у 1972 році, це підтверджує раніше виборене звання «ПІДПРИЄМСТВО ВИСОКОЇ КУЛЬТУРИ ВИРОБНИЦТВА», і другий диплом — Всесоюзної Центральної Ради Профспілок, — перемогу у Всесоюзному громадському огляді по підвищенню культури виробництва (також за 1972 рік).

Президії Центрального правління

УТОГ та Українського республіканського Комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств у постанові «Про нагородження Садгирського учбово-виробничого підприємства Дипломом ВЦРПС, як переможця Всесоюзного громадського огляду по підвищенню культури виробництва» постановили також: «Виділити Садгирському УВП премію з централізованого фонду ЦП УТОГ у розмірі 2 тисячі карбованців...»

За активну участь у проведенні Всесоюзного громадського огляду культури виробництва і досягнуті хороші показники у виробничій діяльності велику групу трудівників підприємства, у зв'язку з цією перемогою колективу, нагороджено Грамотами президії Центрального правління УТОГ та президії Українського республіканського Комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств.

Цих Грамот удостоєні, зокрема: старший економіст УВП Олена

Степанівна Чубей, плетільниця Лукерія Василівна Андронік, головний механік Петро Петрович Житнюк, плетільник Василь Дмитрович Затолочний, плетільниця Галина Никифорівна Аврамчук, Праксодія Дмитрівна Косован, намотувальниця Олександрівна Іванович Степанюк, пакувальниця Любов Федорівна Урсуляк, токарь Володимир Деонідович Кучеринський, прибиральниця Марія Іванівна Дем'янюк, завідувач господарством Петро Дмитрович Кирилюк, начальник цеху Віктор Васильович Степанов.

Дипломи й нагороди за працю вручив на загальних урочистих зборах колективу трудящих УВП голова президії Центрального правління УТОГ тов. Семко А. Х.

За успіхи, досягнуті в мобілізації колективів УВП у Всесоюзному громадському огляді культури виробництва, премійовано також Чернівецький обласний відділ УТОГ.

П'ятирічку — достроково!

Вже понад десять років трудиться на Житомирському УВП швея-мотористка Валентина Олександрівна Вантєєва.

П'ятирічку — за чотири роки, — з таким твердим рішенням вступила вона в третій, вирішальний рік п'ятирічки.

Ударниця комуністичної праці систематично виконує змінні завдання на 115—120 процентів і працює нині вже в рахунок грудня 1973 року.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

З ПОЗИЦІЙ ЗАВТРИШНЬОГО ДНЯ

Заклик Центрального Комітету Комуністичної партії — ознаменувати 1973 рік достроковим виконанням загальнонародного плану знайшов всенародну підтримку, гарячий відгук у серці кожного радянського трудівника. Ударною працею ознаменували глухі трудівники Прикарпаття перше півріччя третього року п'ятирічки.

Аналізуючи зроблене, не можна не відзначити ще одного: план шести місяців третього року п'ятирічки підприємство завершило успішно. Реалізовано продукції на 3074 тис. карбованців при плані 2900 тис. карбованців, або на 106 процентів. Трудівники підприємства виробили понад завдання продукції на 355 тис. крб., тобто піврічний план виконано на 106,9 процента. Процент продукції першого сорту складає 98,1 при плані 97,5 процента. Підвищилась рентабельність та ефективність виробництва.

В червні 1973 року на підприємстві переобладнано ще один конвейер на агрегатно-поточковий метод виробництва, при якому значно підвищується якість виробництва продукції.

Ударною працею радують нас колективи бригад тт. Н. С. Жук, А. Г. Скребач, В. Х. Василенко. Такі трудівники, як М. Ф. Базилевич, Г. В. Конкіна, М. В. Соломко, І. Ф. Франківська, О. О. Вашесть, В. І. Крайківська, В. О. Іванова, Г. В. Ткач, докладають всіх зусиль, щоб виконати своє зобов'язання — «П'ятирічку — за чотири роки!».

Велику увагу приділяють на підприємстві поширенню досвіду. Тут організовано школу комуністичної праці, в якій навчається 24 чоловіки. В ході соціалістичного змагання 229 робітників підприємства завоювали звання ударник комуністичної праці, 5 чоловік — «Майстер-золоті руки», а 3 чоловіки визnano «Кращими за професією». За звання колективу комуністичної праці змагаються 4 бригади та 2 цехи.

Важким внесок у виконання завдань вирішального року дев'ятої п'ятирічки вносять і глухі трудівники сільського господарства. Кращі серед них: їздовий з колгоспу «Більшовик» В. І. Теменчук, свинарка колгоспу «Радянське Прикарпаття» Городенківського району М. Г. Григурик, ланкова колгоспу ім. Леся Мартовича Городенківського району Г. Д. Но-

восельська, коваль колгоспу ім. Шевченка Калуського району С. І. Дубина. Серед глухих трудівників колгоспних ланів все більше поширюється соціалістичне змагання, зростає їх активність у праці.

Окрилені батьківською увагою Комуністичної партії та Радянського уряду до трудової людини, вони наполегливо працюють на всіх ділянках народного господарства. Нині вони живуть одним прагненням — якнайкраще втілити в життя накреслення дев'ятої п'ятирічки.

Зусилля всіх глухих трудівників Прикарпаття спрямовані на неухильне підвищення продуктивності праці, дострокове освоєння виробничих потужностей, раціональне використання сировини, підвищення якості і зниження собівартості продукції.

Ми розуміємо складність поставлених завдань. І тому вся організаційська і ідеологічна робота первинних організацій, міжрайонних відділів та обласного відділу УТОГ спрямована на глибоке роз'яснення глухим трудівникам матеріалів XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України, постанов партії та уряду про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання в 1973 році.

Значною підмогою в роботі служать нам змагання Івано-Франківського УВП та Львівського УВП № 1, змагання нашої обласної організації УТОГ з Закарпатською, яке з кожним днем розгортається. Робітники нашого краю вчаться у львів'ян та закарпатців передових методів праці, збагачуються передовим досвідом. Ми щиро приглядаємось до тих новинок, що з'являються не тільки в нашій, але і в сусідніх областях, переймаємо все те цінне і повчальне, що є у наших сусідів. Це змагання допомагає нам підносити ефективність виробництва. Є всі підстави сподіватись, що далі розгортання цього змагання принесе ще більш вагомий плід.

Ознаменувати третій рік п'ятирічки ударною працею — такою думкою живуть, під таким лозунгом нині трудяться всі глухі трудівники орденоносної Івано-Франківщини.

Р. П. ЧУХОНЦЕВА,
голова президії Івано-Франківського обласного відділу УТОГ.

НАШ КЛУБ

Синельниківський клуб глухих — невелике приміщення, яке ховається в тіні дерев. На подвір'ї кам'яні доріжки, квіти, надзвичайна чистота. В приміщенні дві кімнати й невеликий зал. В них приємно й затишно. На стінах плакати, діаграми промислового і культурного розвитку нашої Батьківщини, показники трудових досягнень трудівників нашого Товариства.

На самому видному місці — Дошка пошани. На ній — портрети наших людей, ударників комуністичної праці, переможців соціалістичного змагання промислових підприємств, колгоспів і радгоспів Синельниківського міжрайвідділу УТОГ. Поруч соціалістичні зобов'язання клубу, первинних організацій, окремих членів УТОГ, взятих на 1973 рік. На столі — свіжі газети, журнали, брошури.

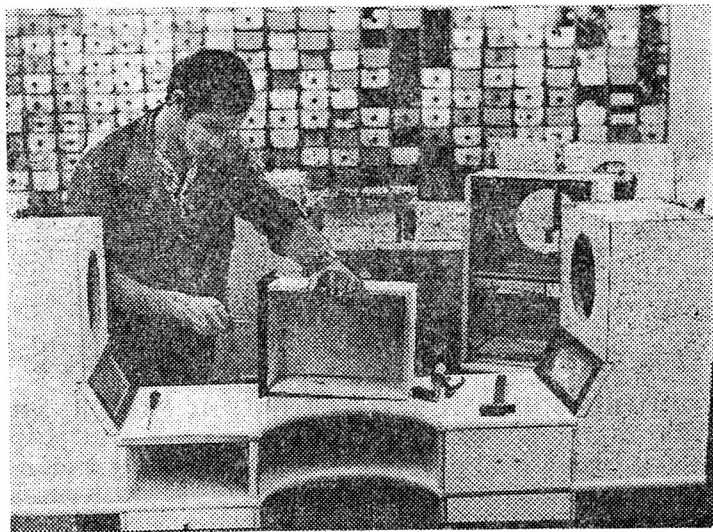
Видно, що тут приділяють особливу увагу культурному обслуговуванню, відпочинку і комуністичному вихованню членів УТОГ, направляють їх зусилля на дострокове завершення завдань третього, вирішального.

В культурно-масовій і політико-виховній роботі запроваджуються нові форми й методи роботи. Особливу увагу приділяють роз'ясненню рішень XXIV з'їзду КПРС, постанов уряду та питань поточної політики.

Все це дає позитивні наслідки. Всі члени УТОГ, яких на обліку в Синельниківському міжрайвідділі нараховується 110 чоловік, працюють сумлінно, являються передовиками виробництва. Багато з них — ударники комуністичної праці.

Досягнуті успіхи в роботі, Синельниківському міжрайвідділу УТОГ колективу клубу присвоєно звання «КОЛЕКТИВ ВИСОКОЇ ЯКОСТІ ОБСЛУГОВУВАННЯ».

І. ЗІНЧЕНКО.

Лабораторія сурдотехніки Київського дослідного підприємства випускає ряд приладів для користування глухими у навчанні та побуті. Серед них — вдосконалений «Спектр», переговорний пристрій та інші апарати.

На фото: слюсар-складальник, ударник комуністичної праці Микола Кравченко складає стіл рефлекторної аудіометрії, з допомогою якої перевіряють залишки слуху у слабчучих дітей. Цей прилад призначений для науково-дослідного інституту отоларингології УРСР.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

зультатів. Нічого доброго не можна сказати і про раціоналізаторську роботу. Не на висоті і стінна преса, в якій ще слабо виступають рядові трудівники та ведучі працівники підприємства. З боку

ОГЛЯД ПРЕСИ

БУТИ ОРГАНІЗАТОРАМИ МАС

Всесоюзне соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального року п'ятирічки широко пропагується пресою, радіо і телебаченням. Про хід всенародної боротьби за втілення у життя історичних рішень XXIV з'їзду КПРС читаються лекції і доповіді на загальних зборах колективів, ведуть бесіди в цехах і на дільницях пропагандисти. Не залишається це питання і поза увагою в стінній пресі.

На Одеських учбово-виробничих підприємствах щомісяця виходять стінні газети «Мебельщик», (УВП-1), «Производственник» (УВП-2), «Металлист» (УВП-3).

Проведення щорічних оглядів стінних газет обласними відділами УТОГ стали вже традиційними в Українському товаристві глухих. Огляд цей — теж одна із форм соціалістичного змагання між колективами редколегій — націлює увагу редакцій на вирішення найголовніших питань виробництва, зміцнення трудової дисципліни, виховання в членів УТОГ комуністичного ставлення до праці, до своїх обов'язків громадянина.

Крім усього, огляди стіннівок зосереджують увагу редакційних колегій на різноманітність тем, на необхідність постійного залучення нових авторів, на дійовість виступів газети, на її художнє оформлення.

Безперечно, редколегії стіннівок Одеських УВП за останні два-три роки значно поліпили свою роботу. Випуск їх став постійним, поліпшилося художнє оформлення, рідше стали випускатися окремі номери, в яких 3—4 замітки загального характеру. Все частіше з'являються злободенні замітки з життя колективів.

На жаль, не всі стіннівки УВП справляються з поставленими перед ними завданнями.

В п'яти номерах (січень—травень 1973 р.) «Мебельщика» (редактор Н. Бахоткіна), жодного матеріалу нема про хід соціалістичного змагання на підприємстві, не показані підсумки роботи колективів цехів і дільниць, не висвітлюється досвід кращих. А люди такі на УВП-1 є. У свій час на пленумі Одеського облвідділу УТОГ зверталася увага на недостатню роботу редколегії цієї газети. Видно, цей сигнал не знайшов належної оцінки і уваги.

Стінна газета «Металлист» (редактор М. Горєва) привертає увагу читача не тільки оформленням, яке зроблене з художнім смаком, а, в першу чергу, актуальністю піднятих питань. З номера в номер, коротко, дохідливою мовою, вміщуються матеріали про хід соціалістичного змагання, показники праці ударників комуністичної праці, які випереджують час, працюють вже в рахунок кінця цього і початку наступного років.

Ось кілька заголовків: «Задача кожного робочого...» — про завершення плану першого кварталу (№ 3, автор Положенко Н., інженер), «Виполним свої обов'язки» (№ 4, автор В. Чеботарьов, голова МК). Про виконання соціалістичних зобов'язань повідомляють матеріали, вміщені в номерах 5—6. Газета відгукується на основні події життя колективу. Так, в № 6 ведеться розмова про хід змагання на підприємстві, повідомляється про поїздку кращих виробників в столицю братньої республіки — Мінськ, вміщені матеріали про дотримання чистоти робочих місць: «Санітарні п'ятниці» тощо.

Стінна газета значно виграла б, коли б ширше висвітлювала боротьбу бригад, які змагаються за звання «Бригада комуністичної праці», слабо ще висвітлюються питання культури виробництва і боротьби за якість продукції.

Після обласного огляду стіннівок дещо поліпила свою роботу редколегія стіннівки «Производственник» (колишній редактор Ю. Гер). Питання соціалістичного змагання тут в центрі уваги. Висвітлюється боротьба колективів цехів за перехідний Червоний прапор, за право називатись «Кращий за професією», газета має постійний актив.

Колективи всіх трьох підприємств докладають всіх зусиль, щоб взяті соціалістичні зобов'язання виконати достроково. Найголовнішим завданням редколегій стіннівок — постійно і широко висвітлювати хід змагання, передовий досвід кращих виробників, згуртовувати сили колективів на втілення у життя історичних рішень XXIV з'їзду КПРС.

СЛІДАМИ ВИСТУПІВ «НАШОГО ЖИТТЯ»

«Змагання постійну увагу»

Під таким заголовком у «Нашому житті» від 30 червня ц. р. було вміщено статтю Ю. Гера, в якій було піддано критиці організацію соціалістичного змагання між Єнакієвським і Одеським УВП-1.

Як повідомив редакцію заступник директора Єнакієвського УВП А. Білий, виступ «Нашого життя» обговорено на розширеній виробничій нараді в присутності членів місцевого комітету та бюро первинної організації УТОГ.

Критичне зауваження газети визнано правильним. Місцевий комітет та адміністрація УВП накреслили конкретні заходи для поліпшення організації змагання серед мебельників УВП. Зокрема, після підбиття підсумків роботи колективу підприємства за перше півріччя, група трудівників виїде до м. Одеси на УВП-1 для взаємоперевірки ходу соціалістичного змагання між двома колективами.

БІЛЬШЕ УВАГИ РОБОТІ З ЛЮДЬМИ

А ЗАКЛИК партії — ознаменувати третій, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки працею, колектив трудівників з Артемівського УВП широко організував змагання під закликом: «Виробити більше, кращою якістю, з меншими затратами!».

Змагаючись з колективом Слобожанського УВП, артемівські швейники вирішили завершити свій виробничий план до 27 грудня 1973 року.

Підсумки роботи підприємства за перше півріччя свідчать про те, що основні показники колективів успішно виконує. Так, наприклад, обсяг реалізації продукції виконано на 102,7 процента, план по головніших виробках — на 100,2, а виробіток на одного працюючого становить 101,6 процента. Виконано також всі пункти соціалістичного зобов'язання.

Однак, можливості тут використано не повністю. Про це свідчить той факт, що затрати на один карбованець товарної продукції становлять лише 99,0 процента. Напружено трудяться швейники Артемівського УВП, домагаючись дальшого збільшення випуску продукції, підвищення її якості. На підприємстві понад 200 чоловік передовиків і ударників комуністичної праці. Серед них такі ветерани праці, які пропрацювали на УВП по 25, 20 і 15 років, — це Б. Шиян, П. Лихобабин, П. Власо-

ва, В. Сінна, «Майстри золоті руки» — тт. Л. Марченко, Л. Віленська, Е. Дисенко та інші.

З числа глухих багатьох висунуто на посади з більшим обсягом роботи. Наприклад: на посаду змінного майстра висунуто В. Водяницьку — в недавньому минулому випускницю групи виробничого навчання, на посаду бухгалтера контори — комуніста Е. Рябкіна, на посаду слюсаря-ремонтника висунуто швейника В. Світйла та багатьох інших.

Говорячи про невикористані можливості, в першу чергу слід відмітити слабку постановку виховної роботи на УВП, особливо серед працівників складу. Бажає бути кращим і оперативне керівництво колективом такої важливої дільниці підприємства, як закріпний цех (майстер А. Жидков).

Не краще становище і в колективах бригад швейного цеху. Тут мають місце випадки невиконання розпоряджень змінних майстрів.

Не в повну силу наявних можливостей розгорнуто на УВП і соціалістичне змагання, рух за комуністичну працю. Інакше чим пояснити той факт, що протягом ряду років з семи бригад і трьох дільниць підприємства лише два колективи носять звання «Бригада комуністичної праці». В організації соціалістичного змагання ще має місце формалізм, не забезпечується широка гласність його ре-

профспілкових організацій ще немає справжнього контролю за роботою діючої нині школи комуністичної праці. Не все ще зробив місцевий комітет, що його очолює тов. Цибулін, для поліпшення виховної роботи в гуртожитку підприємства, куди дуже рідко запрошують лекторів. Активну участь у політико-виховній роботі поки що бере лише учительський колектив вечірньої спецшколи. Цього дуже мало.

Велику роль у вихованні комуністичної моралі трудівників покликані відіграти майстри дільниць та бригад УВП. Саме майстри повинні сміливо поєднувати свою господарську і виховну роботу з обов'язковим дотриманням особистих високих якостей — систематично підвищувати свій ідейно-політичний рівень, дотримувати моральної чистоти.

Однак, треба прямо сказати, що з командирами виробництва ще не ведеться справжньої виховної роботи. А змінні майстри М. Шульга та Г. Костишева ще недостатньо вміло пов'язують ідейно-виховну роботу в колективах своїх бригад з виробничою.

Всі ці питання зараз повинні стати першочерговими в роботі колективів, успішне вирішення їх буде надійною запорукою дострокового виконання завдань третього, вирішального року п'ятирічки.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

КОРОТКО

Двадцять сьомий рік працює Марія Гнатівна Шаповалова в колгоспі імені Т. Г. Шевченка, що у Сватовському районі Ворошиловградської області.

У минулому році вона одержала по 420 грамів приросту живої ваги за добу від кожної свині, це на 110 грамів більше, ніж передбачалося планом.

Правління колгоспу неодноразово відзначало сумлінну працю свинарки почесними грамотами, преміями, ім'я її заносилося на Дошку пошани.

У третьому, вирішальному році п'ятирічки М. Г. Шаповалова успішно виконує взяті соціалістичні зобов'язання, бореться за звання «Ударниці комуністичної праці».

В. ФЕДОРЧЕНКО,
голова Сватовського міжрайвідділу УТОГ.

В обласному Будинку культури відбувся вечір, на якому з доповіддю виступив голова облвідділу УТОГ В. А. Ткаченко.

В доповіді були відзначені ветерани Товариства, передовики виробництва, ударники комуністичної праці. Кращі з кращих були нагороджені почесними грамотами облвідділу УТОГ і профспілкових організацій підприємств, грошовими преміями і подарунками.

Серед нагороджених були Н. П. Повзор, А. Є. Приходько, А. П. Чорних, Є. І. Бухтияров, М. Г. Дробний, П. Г. Загоруй, М. К. Кілочек, В. А. Бойко та багато інших. Всі вони зробили великий трудовий внесок у виконання п'ятирічки, і зміцнення рядів нашого Товариства.

Після закінчення урочистої частини, відбувся концерт учасників художньої самодіяльності Херсонського Будинку культури, крім того, присутнім було показано кінофільм, створений учасниками гуртка кінолюбителів Будинку культури.

Н. ПЕРОВА,
перекладач Херсонського облвідділу УТОГ.

Субота, 21 липня 1973 р.

У приміщенні Ровенського клубу відбувся пленум обласного відділу УТОГ. Члени пленуму взяли активну участь у обговоренні доповіді «Третьому, вирішальному — ударну працю». Всього в обговоренні виступило 10 чоловік.

Пленум облвідділу прийняв відповідну постанову, що спрямована на поліпшення роботи обласного відділу, УВП та культосвітніх закладів.

Пленум закликав членів УТОГ, колективи учбово-виробничого підприємства і культосвітніх закладів ще ширше розгорнути змагання за виконання виробничих завдань, основних заходів, контрольних цифр і соціалістичних зобов'язань, взятих на нинішній рік п'ятирічки.

В. ЄЛИСЕЄВА,
голова облвідділу УТОГ.

До початку першості фаворитом була команда заводу поршневих кілець, посиленна половиною кращих спортсменів минулорічного чемпіона — команди УВП-3, що перейшли на це підприємство.

Але навіть у послабленому складі футболісти УВП-3 зуміли утримати у себе перехідний кубок, а заводу поршневих кілець дісталася друге місце. На третє місце вийшла школа-інтернат № 97. На останньому місці опинився колектив УВП-1.

У змаганні не брала участь команда міськвідділу УТОГ, хоч там більше спортсменів, ніж на всіх трьох УВП разом. До того ж міськвідділ обслуговує штатний інструктор Будинку культури.

О. СУХАНОВ.

Увага: Пішоходи!

В правилах шляхового руху дуже ясно сказано, що при обході транспорту, що стоїть, та інших перешкод, пішоходи повинні бути особливо уважні.

Саме через неувважність на тролейбусній зупинці по вулиці Вишгородській було збито автобусом бухгалтера Печерського райгастрономторгу, який раптово вибіг на проїжджу частину вулиці із-за тролейбуса, який стояв.

Біля потерпілого і автобуса зібралися люди. Дехто намагався підняти з асфальту потерпілого. До місця пригоди з тривожним сигналом сирени поспішала «швидка допомога».

Трапився випадок, який в офіційних документах називається дорожно-транспортною пригодою.

Дорожня пригода... Це потерпілі і покалічені люди, це горе сім'ї, яка втратила рідну людину. Це велике нещастя для багатьох. Про це варто задуматись, говорити про це і боротися з таким злом всім, без винятку.

Важко уявити собі сучасне життя без транспорту. Щороку в нашій країні збільшується виробництво автомобілів, мотоциклів, моторолерів, підвищується швидкість, зростає інтенсивність руху на вулицях і дорогах.

За минулі п'ять—шість років кількість автотранспорту зросла майже в півтора рази. А в найближчі два—три роки за самими мінімальними підрахунками — подвоїться.

Постійне зростання транспорту з великою гостротою піднімає завдання найсуворішого дотримання правил вуличного і шляхового руху.

Вирішальною умовою усунення аварійності і забезпечення безпеки руху є безумовне виконання всіма встановлених правил. Шофер, мотоцикліст, велосипедист, пішохід — кожний зобов'язаний до високого почуття відповідальності, і тільки суворе дотримання дисципліни і організованості можуть забезпечити в цій справі успіх.

Ми повинні закрити шлягбауми на шляху порушника. І цьому повинні сприяти радянські люди.

ДЕРЖАВТОІНСПЕКЦІЯ УВС МІСТА КИЄВА.

На Одеському УВП-2 закінчує виробниче навчання чотирнадцять дівчат. Зараз вони відбувають виробничу практику в цехах під керівництвом інструктора Інни Федорівни Мазеїної.

За двадцять два роки на цьому підприємстві закінчили навчання і одержали кваліфікацію 241 чоловік.

І. Ф. Мазеїна у свій час сама була тут ученицею, а з 1969 року працює інструктором виробничого навчання. В цьому році це буде її п'ятий випуск. Десь у серпні, в урочистій обстановці, молодим жінкам вручатимуть дипломи швей-мотористок. Із рук старших молоде поповнення прийме трудову естафету.

Посвята у робітники — назавжди залишається світлим днем у житті кожного і до цього дня майбутні робітничі готуються заздалегідь.

На фото: (зліва направо) Інна Федорівна Мазеїна, учениці — Ганна Згордан, Надія Вершигора, Валентина Кожухар, сидить — Тетяна Мачулко.

КУХОННИЙ ДЕФІЦИТ

Відвідувачів у магазинах, що торгують меблями, ніколи не бракує. І меблів, на перший погляд, вистачає. Та чомусь далеко на кожний з відвідувачів стає покупцем. Більшість ходять, придивляються, прицінюються.

Зрозуміло, якщо людині потрібен гарнітур, вона навряд чи купить те, що першим потрапило на очі. Такий покупець, якщо не знайде набору меблів до вподоби, воліє краще почекати і місяць, і два.

Що ж, з гарнітуром справді можна не поспішати, щоб купити речі до смаку. Але як обійтись новосельцям без кухонних меблів? А новосілі у нашому місті щодня багато: швидкими темпами йде забудова Оболоні, Микільської Борщагівки, Лісового та інших масивів. Крім того, купити сучасні кухонні меблі хотіло б немало жителів старих будинків. Адже у більшості сімей кухня править і за ідеально, її обставити її потрібно відповідно до цього.

Безрезультатно обійшовши магазини обласної контори фірми «Меблі», покупець дивується: в торговельних залах тісно від виробів, а кухонного стола, навісну шафу, пенал, столика з тумбочками для кухонного начиння ніде не побачиш. Чому ж вони стали дефіцитними?

З цим питанням ми прийшли в контору фірми «Меблі». Розмовляли з директором П. Г. Компанцем, з працівниками торговельного від-

ділу. Однак, відповіді, як вивчається попит на господарські меблі, що робиться для його задоволення, нам так і не дали. Тільки після докладного ознайомлення з роботою магазину № 12 та відвідин міжобласного виробничого об'єднання «Київдеревпром» Міністерства лісової та деревообробної промисловості УРСР картина трохи прояснилася.

Основним поставщиком цих виробів є меблевий цех Броварського заводу холодильників. Довгий час він тулювся в дерев'яному непристосованому приміщенні. Після реконструкції його площа зросла в 2,5 рази. Однак темпи нарощування потужності цеху явно відстають від зростання попиту на меблі.

Чи є можливість збільшити потужність цеху за рахунок удосконалення технології, вводу додаткового обладнання?

— Ні, — відповів головний інженер об'єднання Г. О. Марченко. — Треба будувати новий корпус.

Торгівлю кухонними та іншими роздрібними меблями зосереджено в магазині № 12 «Мебелі дрібниці» на бульварі Лесі Українки. Сказати, що це дуже зручно для покупців з Дарниць, Відрадного, Микільської Борщагівки, з інших віддалених районів, не можна. Та біда не в цьому. Гірше те, що нерідко люди йдуть через усе місто в цей магазин марно: потрібних меблів немає.

Не кращі справи і в магазині № 17, що розмістився по сусідству з 12-м. Зрідка надходять набори

ЛЮДИНА І КОЛЕКТИВ

ПІСЛЯ безперервної сімнадцятирічної роботи на Кіровоградському УВП Іван Семенович Якименко подав раптом заяву на звільнення за власним бажанням. Для директора УВП це було такою несподіванкою, що той у першу мить навіть не повірив цьому.

— Ти, Іване Семеновичу, мабуть, жартуєш? — з удаваною посмішкою звернувся директор до робітника, — але я від тебе таких жартів, признаюсь, не чекав. Ти ж у нас, мабуть, чи не найкращий трудівник! Скажи мені, у кого ще з твоїх друзів у трудовій книжці більше відзнак за працю, ніж у тебе?

— Не вмовляйте, Георгію Пилиповичу, — даремно! Буде так, як я вирішив. Не люблю я, коли мене вмовляють. Мені зараз гроші потрібні, а заробітки тут малуваті! — його очі дивилися в підлогу. — Хату я собі збудував. Гарну. Тепер треба придбати путящі меблі, телевізор, холодильник... Я маю руки і заробляти хочу більше. А тут, скільки я хочу, не заробиш, — він зробив останній поспішний жест і всім еством своїм з нетерпінням жадав бажаної для нього розв'язки цієї незвичайної розмови...

...Сім років минуло з того часу, як відбулась та розмова. Не переконав тоді директор, що на УВП Івану Семеновичу буде краще. Пішов робітник з обжитого місця роботи на завод «Червоний дзеркальник». А через три роки, зустрівшись з Г. П. Цукановим, коли той у складі комісії міськкому партії перевіряв роботу «Червоного дзеркальника», Іван Семенович підійшов до нього і щиро, поробітничому признався:

— Заробляю я тут хоч дещо й більше, але додому приношу суму майже таку, як і тоді, коли працював на УВП. Самотній я тут. Сумно. Друзів справжніх не маю. За те, є такі, що схильні до чарки. Не вип'єш з таким після роботи, ображається, псує тобі настрої, навіть прагне якось нашкодити у роботі, щоб викликати майстра на конфлікт зі мною. А, знаєте, не вмію я з отакими ручкатися. Я люблю чесність.

Повагавшись, він додав:

— Не раз уже поривався я повернутись на УВП. Але соромно — сміятися будуть. «Ну, що? — скажуть люди, — заробив грошей?..»

Директор мовчав. Слухав уважно. Він згадував останню розмову у своєму кабінеті. Робітник теж пам'ятав її слово в слово. Раптом він почервонів, зніяковів. «Значить нема вороття» — подумав.

кухонних меблів з Броварів, які мають великий попит у покупців. Дефіцитними стали дерев'яні дитячі ліжка: їх шукають щодня десятки киян і повертаються додому з порожніми руками.

Об'єднання «Київдеревопром» пропонувало фірмі постачати 20 тисяч дитячих дерев'яних ліжок з матрацями. Чому фірма не погодилась — невідомо. Замість них завезли в магазин партію металевих ліжок, але без бокових сіток.

Не завжди можна придбати у магазинах і книжкову полицю. На 1973/74 рр. фірма замовила усіх виробів лише 3 тисячі штук, хоч фабрика ім. Боженка випускає набагато більше. Тому частину продукції відвантажують в інші області, а киянам залишається тільки мріяти про те, щоб роздобути кілька таких полиць і змонтувати красиву і зручну книжкову шафу.

Годі й думати купити в магазинах фірми розкладний обідній столик: що недорого, але дуже по-

трібну річ промисловість не випускає. Тільки на фабриці ім. Куйбішева міського управління побутового обслуговування виготовляють ці столики на замовлення. Але можливості фабрики досить скромні, і вона не може задовольнити всіх бажань.

Замість ходових меблів магазини затоварені виробами, на які немає попиту: журнальними столиками, дитячими табуретками, ширмами, підставками для взуття. М'яво йде торгівля й м'якими меблями, бо покупцям не до смаку багато, які виробні фабрик ім. Боженка та Броварської. Отож і виходить, що в магазинах створюються надмірні запаси товарів, а людям доводиться місяцями шукати потрібну річ. Цього можна було б уникнути, якби працівники фірми краще вивчали попит, активніше впливали на постачальників.

(Вечірній Київ) від 4 липня 1973 року).

Від редакції: передрукуючи статтю Є. Васильєва «Кухонний дефіцит», ми попросили старшого інженера виробничого відділу Центрального правління УТОГ О. М. Кисля прокоментувати її. Ось що він сказав:

— Кухонні меблі, про які йде мова в статті «Вечірнього Києва», виготовляють і на Черкаському УВП. За договором з фірмою «Меблі», укладеним під час весняного оптового ярмарку, підприємство постачає свої кухонні меблі лише торговельним організаціям черкащини. Проте, внаслідок деяких причин, кухонні вироби не користуються там великим попитом серед покупців.

Отже, продукцію Черкаського УВП можна відвантажувати в Київ. Але для цього не досить змінити адресу постачання. На мою думку, поруч із забезпеченням УВП поліефірними емаліями та меблевою фурнітурою згідно технічної документації, колективу підприємства треба добре попрацювати, щоб їх продукція була на рівні передових деревообробних підприємств України.

Тільки тоді можна розраховувати на успішний збут.

ПОВЕРНЕННЯ

Помітивши, що робітникам дуже вже соромно, директор сказав однозначно, хоч і з відтінком вагання:

— Для гарних людей прохідна нашого УВП завжди відкрита, для нестійких, пробач, — ні!.. Якщо повертатимешся, згадай оту нашу останню розмову... і над сьогоднішньою подумай.

Не довго думав Іван Семенович — серце кликало до справжніх друзів.

«Повернись. Обов'язково повернись». — Подумав робітник, але тоді не сказав і слова. Тільки посміхнувся, повеселішав. А через кілька днів він уже знову стояв перед Георгієм Пилиповичем в його кабінеті.

Розмова була короткою:

— Подавай заяву, я тебе знаю, — весело сказав Георгій Пилипович.

— Не підведу, — відповів робітник...

І ось чотири роки минуло, як Іван Семенович знову трудиться у рідному колективі.

П'ятьдесят тисяч дратяних кошків для розфасування молочних продуктів у пляшках — такий щомісячний випуск їх на Кіровоградському учбово-виробничому підприємстві. Виготовляють їх багато робітників, але обкушувачів, які доводять цей вид продукції до товарного вигляду, тут лише вісім чоловік. І серед них — Іван Семенович Якименко — людина спокійна, щира, роботяща, шанована в колективі. Його трудову книжку прикрашають нині п'ятдесят записів-відзнак за працю. Подяки, грамоти, помітки про занесення портрету на Дошку пошани, про вручення цінних подарунків і грошових премій — усе те — визнання заслуг перед колективом.

Зразково ніс Іван Семенович Якименко трудову вахту останніх двох років восьмою п'ятирічки, а дев'яту вирішив відзначити особливими успіхами у праці. Як це йому вдається? Не легко! Але, виконуючи дев'яту п'ятирічку, сьогодні робітник трудиться вже в рахунок липня 1974 року. Випередити час на цілий рік задумав Іван Семенович ще тоді, як лєнінградці, москвичі й воронішгородці виступили з починком: «П'ятирічку — за чотири роки!» Задумав і твердо вирішив: «Щоб там не було, а я свого доб'юся!»

Може в Івана Семеновича є якісь особливі секрети в праці? Ні! Просто він ошадливо береже кожну робочу хвилину, просто на своєму робочому місці він завжди зосереджений на тому, що робить,

до максимуму. Є в нього та жилка, яка стимулює бажання і контролює здійснення їх.

Якщо до Івана Семеновича Якименка хтось звертається за порадою, чи допомогою, ніколи не відмовить. Хочеться комусь перейняти досвід — будь-ласка. Він його не приховує. Простежте за роботою, і вам усе стане зрозуміле: людина прагне, а вже, коли прагне — перемога просто немінуча. Він знає, що запорука успіху у всякій роботі — у прагненні, у стремлінні досягти його.

А. БАРТКО.

КОЛЬОРОВИЙ КЛІМАТ МІСТА

На міжнародній виставці в Празі проєкт бази відпочинку в селі Чорнівка Чернівецької області, виконаний молодим художником-конструктором Володимиром Сизовим, зацікавив фахівців з багатьох країн світу. Роботу називали оригінальною, сміливою. Бетонна гребля над озером, за авторським задумом, виконує ще й роль громадського центру. В ній передбачено кімнати відпочинку, читальний зал, молодіжне кафе, на нижній платформі — автопансіонат. Невеличкий острів за проєктом стане естрадою, а зал для глядачів спорудять на березі амфітеатром. Між ним і сценою буде неширока смуга води. Поряд — природний зелений масив.

Проект Сизова одержав високу оцінку, і незабаром його втілюватимуть в життя.

Темою дипломного проєкту В. Сизова було «Сучасне свято в місті». Робота теж експонувалась на міжнародній виставці і здобула нагороду.

Тепер В. Сизов працює над новим проєктом — «Кольоровий клімат міста Чернівців». У комплексі будівельних, архітектурних і оформлювальних робіт художник надає великого значення кольору. Приміром, центральну вулицю міста, що носить ім'я Ольги Кобилянської — вулицю відпочинку трудящих — Сизов пропонує оформити в притишено-лагідних тонах. Певна гама кольорів ляже на корпуси заводів, великих підприємств, околиці міста.

Володимир уже чимало зробив, щоб прикрасити обласний центр на Буковині. Працював над оформленням меблевої фабрики, текстильного об'єднання «Восход».

У залах Чернівецького обласного відділення Спілки художників УРСР відкрито персональну виставку молодого митця. Вона викликала інтерес людей найрізноманітніших професій, які у книзі відзвітів залишили десятки щирих і захоплених записів.

А. ДРАГОМИРЕЦЬКИЙ.

ВШАНУВАННЯ ВЕТЕРАНІВ

В Запорізькому Будинку культури відбулися зустрічі молоді з ветеранами Товариства. Молоді трудівники піднесли букети квітів ветеранам, які заклали основи нашого Товариства, поздоровили їх з ювілеєм.

На вечорі «Голубий вогник» виступила директор Будинку культури Л. Фролова. Вона розповіла про багаторічний трудовий шлях найстаріших членів нашого Товариства. Потім виступив В. Дюков, який ознайомив присутніх з історичним розвитком і успіхами УТОГ та з кращими людьми, які плідно працюють на благо рідної Батьківщини.

З великою увагою присутні слухали і розповідь бібліотекаря Будинку культури, однієї з ветеранів Товариства.

Всім найбільш активним ветеранам були вручені почесні грамоти і пам'ятні подарунки. На закінчення присутні подивились любительськi кінореєстри, створені силами гуртка кінолюбів Будинку культури.

С. МОРДУШЕНКО.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

Субота, 21 липня 1973 р.

САД

Пізно увечері прийшов Іван у правління колгоспу, де жив тоді голова — одноліток і товариш Лаврова, Роман Тезін. Той сидів за столом, палив самокрутку і слухав двох жінок, що сиділи тут же. Єдиною, лівою рукою клацав рахівницею. Побачивши Лаврова, він миттю скочив з місця, виплю-

ОПОВІДАННЯ

нув цигарку і незграбно притиснув Івана до себе. Жінки розчулено хитали головами, розуміючи все, і незабаром залишили їх, а Тезін ляснув рукою по стільцю поруч з собою:

— Сідай ближче, солдате!

Лавров пересунув стільця, сів проти Романа й поклав блокнот.

— Пиши, Романо. Не чую я тебе, — і похмуро додав:

— Сад піднімати треба.

Тезін, пригломшеним, покругив у руках блокнот. Схопив олівця, кульгую притис його до столу, а лівою рукою невміло почав водити олівцем по папері, пишучи з

(Продовження. Поч. див. № 28 від 14 липня).

ЮРИДИЧНА ДОВІДКА

ТРУДОВИЙ СТАЖ РОБІТНИКІВ І СЛУЖБОВЦІВ

У ПРАКТИЧНИЙ діяльності поширені такі терміни як «загальний трудовий стаж» і «безперервний трудовий стаж».

Загальний трудовий стаж — це сумарна тривалість роботи робітника або службовця та іншої діяльності, зараховування якої передбачене діючим законодавством.

Наявність певного загального стажу роботи є необхідною умовою для визначення розміру допомоги за час відпустки у зв'язку з вагітністю і родами, для призначення пенсій по старості, по інвалідності внаслідок загального захворювання і на випадок втрати годувальника, який помер від загального захворювання.

До загального трудового стажу, крім роботи робітником та службовцем, зараховується всяка робота, на якій працівник хоч і не був робітником або службовцем, але підлягав державному соціальному страхуванню.

Зокрема, до загального стажу зараховується:

— робота, яка виконувалась робітником або службовцем для підприємства або організації удома (надомники);

— період роботи евакуйованих робітників і службовців в колгоспах під час Великої Вітчизняної війни (з 22 червня 1941 року по 9 травня 1945 року), незалежно від форми оплати їх праці, якщо за ними до дня евакуації згідно з діючим законодавством зберігався безперервний стаж;

— робота головою або заступником голови колгоспу, якщо даний працівник був направлений (рекомендований) із числа робітників чи службовців в колгосп згідно з рішенням радянських або партійних органів;

— робота члена колгоспу в машинно-тракторній або спеціалізованій (лугомілітарній або лісозахисній) станції механізатором за час до встановлення штатних посад механізаторів, якщо згодом колгоспник був зарахований у штат машинно-тракторної або спеціалізованої станції.

При цьому робітникам, які зараховані в штат постійним робітниками, а до цього працювали в машинно-тракторній або спеціалізованій станції також на постійній роботі, ця робота зараховується у стаж з включенням міжсеzonних перерв;

— служба у воєнізований охорони, в органах спеціального зв'язку або гірничорятувальній частині незалежно від відомчої підлеглості та наявності спеціального чи військового звання;

— робота колишніх членів кооперативної промислової артілі або кооперативної артілі інвалідів,

крутим лівим нахилом: «Який сад, нема саду. І не до нього зараз, — прочитав Лавров, — бачив, як люди живуть?»

— Бачив! У землянках...

— Во-во, — писав Роман, — нам поле піднімати треба, хати будувати, а яблука — потім... У причіплювачі тебе призначимо. Чи в теслярі хочеш?

Тезін нагнувся, дістав з-під столу пляшку з каламутною рідиною, зубами витяг облущений кукурудзаний початок. Кивнуло на вікно.

— Подай он кухля. Вип'ємо за зустріч.

Поставив на стіл миску з вареною нелупленою картоплею, дістав шматок сірого сала. Лавров розв'язав свій мішок, витягнув хліб, банку з американською тушеною свининою, квартиру.

Самогон люто обпалив горло, вдарив у голову, обволік її м'яким, теплим туманом. Іли мовчки, привезеними з війни солдатськими ложками, виловлюючи з яскравої жерстянки рожеві шматки м'яса, заїдаючи його сірим з колічками луски хлібом, холодного картоплею.

Після другої квартири Роман їсти перестав, сидів підперши рукою свою велику чорну голову, і раптом заспівав, заплакав, роняючи на край столу каламутні, як самогон, сльози.

— Чого ревеш? — запитав Лав-

ров, грубо запитав.

Тезін тримав на столі блокнот і кривими літерами, що падали у різні боки, писав слова пісні:

«Враги сожгли родную хату, Сгубили всю его семью. Куда ж теперь идти солдату, Кому нести печаль свою?»

Слова пісні обпикали дужче, ніж горілка. Не вірилось, що можна так просто, без вишуканих слів передати в пісні цю скорботу, усе народне горе, біль і долю кої сими. Не раз потім повторював Іван у думці слова гіркої пісні і знову дивувався важкій і вірній їх силі...

Старенький трактор тягнув по полю сівалку з біліючою уздовж всього її короба латкою, а Іван Лавров трясся, стоячи на прилаштованій ззаду сівалки дощці-приступці. Мотор чхав і кашляв. Трактор безсило зупинявся посеред поля, й худенька, вся в пилюзі і маслі, дівчина-трактористка раз у раз копалась в моторі й, коли нічого у неї не виходило, змучена сідала на сиру землю і просто заходилась плачем, розмазуючи по обличчю грязь і сльози. Лавров, як умів, намагався допомог-

ти їй ремонтувати машину, потім також сідав на ледь прогріту сонцем ріплю, палив цигарки, думав про сад.

Низина заросла новим бур'яном, який жадібно оточував молоденькі пагони вишняка, засмоктавав їх. З сумом дивився Іван на буйство бур'яну і врешті якось-то сказав Роману:

— Викосити б його на силос...

Роман мовчки вислухав Івана, а

потім нагнувся до його вуха:

— Народу нема. Наступного року викорчуєм пеньки, переоремо низину — капусту посадимо!

Не любив Іван крику, хоч розбирав, що Роман говорить, але голова потім довго і нудно боліла. На Романові слова про капусту змовчали. Дома дістав косу, відклепав її на старенькій накувалі, направив облямком бруска і увечері один вийшов на низину, зі злом підступив до бур'яну.

Коса вжикала, легко підтинаючи соковиті, м'які стебла лопухів і чортополоху. Із зрізів текло молоко, на очах рожевіло, згортувалось. Ішов не прокосами, як на лузі, просто косив, клином вриваючись у дику, зелене царство. Боячись зламати косу, пильно

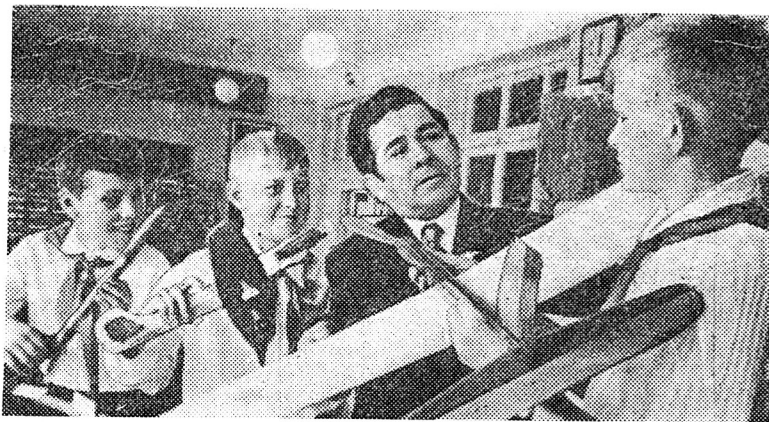
вдивлявся у сплетіння стебел, обходяв, обкошував пеньки. Вже пізно, йдучи по селу з косою на плечі, набрів Іван на гурт підлітків, що сиділи на землі біля свічки. В руках у хлоп'ят були обірвані карти, зім'яті карбованці, поблискували мідяки. Знав Іван, що не через скупість до грошей грали підлітки у карти — просто не знали, куди подіти вільний час довгого літнього надвечір'я.

Іван і собі присів до гурту, попросив запалити. Кілька рук протягнулись до нього із шматками газети, з саморобними портсигарами. Запалив і лишився в хлоп'ячому оточенні, розглядаючи зодягнених хто в що мав дітей і раптом почав розповідати їм про сад. Говорив про те, яким був колись сад у їхньому селі, яким він буде, про кріпкі антонівки, груші величиною з кулак.

Маленькими свічками відсвічувались очі підлітків. Вони покинули нудну гру й мовчки слухали ту розповідь. Що ж, старші серед них ще пам'ятали колгоспний сад.

М. НИРОВ.

(Закінчення у наступному номері).

У Харківській школі-інтернаті № 49 для туговухих дітей створені всі необхідні умови для навчання. Добре обладнані кабінети, в яких учні проходять практику.

На фото: (зліва направо) Льюня Гончар, Льюня Сумцев, Саша Воробйов, вчитель праці Ю. І. Слуцький, Микола Вос-триков. Під керівництвом свого вчителя вони готують моделі літаків і планерів для шкільної виставки.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

КОРОТКО

Надаючи великого значення пропаганді медичних знань серед трудящих, при Київському Палаці культури ім. А. В. Луначарського відкритий університет медичних знань «Здоров'я». Заняття в університеті відбуваються переважно в зимовий період. Літом відсутність занять компенсується спеціальними вечорами на медичні теми.

Нещодавно відбувся вечір запитань і відповідей. Вечір з участю лікарів другої лікарні Залізничного району міста Києва пройшов цікаво і організовано. Після короткого виступу, лікарі відповіли з найбільшою повнотою і вичерпністю на всі запитання присутніх.

Відбувся також повторний вечір «Для вас, чоловіки», на якому були присутні і жінки. На цьому вечорі виступив заступник начальника Залізничного райвідділу міліції Ф. К. Новокшенов, лікар-венеролог Я. К. Шмукін, та інші лікарі, які провели відверту і щир розмову про моральне обличчя радянської людини, про шкідливість алкоголізму, який веде до аморальних вчинків.

Літній майданчик був переповнений, мова велася про здоровий побут, міцну сім'ю, про велику красу людських почуттів.

Найближчим часом, за пропозиціями відвідувачів, заплановано порвести вечір «Для вас, жінки». Такі вечори не тільки необхідні, а й корисні, про що красномовно свідчить постійна і велика аудиторія слухачів.

С. ГУБКІН,

Ялтинський клуб довгий час не мав постійного перекладача. Це значно утруднювало роботу культурного закладу.

Нині, ось більше року, перекладачем працює Сергій Малько. На його рахунок вже немало добрих справ. Сергій Малько ніколи не рахується із своїм особистим часом. Сьогодні у нього, наприклад, вихідний, а комусь потрібно здавати заліки з нових правил вуличного руху. І Сергій Малько йде з товаришем до автошколи.

Влітку, в розпал курортного сезону, до Ялти багато приїжджає глухих з різних міст нашої країни. Немало з них звертаються до нашого перекладача допомоги в тій чи іншій справі. Робить він це просто, від душі і з доброзичливістю з вдячністю оцінюють люди.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.

Учасники художньої самодіяльності Стрийського будинку культури виступили з концертною програмою перед глухими м. Борислава. Після концерту культармії Стрия побували на батьківщині каменяр — в селі Івана Франка.

Зараз учасники художньої самодіяльності готуються до виїзду з концертною програмою до м. Яремче Івано-Франківської області та по місцях бойової і трудової слави Закарпаття.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Редактор О. БОРИМЧУК.

ОГОЛОШЕННЯ

Центральне правління Українського товариства глухих повідомляє, що з 1-го травня 1973 року оголошено прийом учнів на стаціонарні курси підготовки клубних працівників при Курсовій базі УТОГ.

На курси підготовки клубних працівників приймаються особи у віці до 30 років з освітою не нижче 12 класів школи глухих, 10 класів школи туговухих, або 8 класів масової школи.

Строк навчання — 2,5 роки.

Спеціальність — клубний працівник.

Учні забезпечуються стипендією 21 карбованець на місяць, харчуванням з розрахунку 30 карбованців на місяць, безкоштовним гуртожитком.

Прийом заяв на курси — до 1 вересня 1973 року.

Вступні екзамени проводитимуться з 10 по 14 вересня 1973 року з таких предметів:

1. Переказ (з російської або української мови — на вибір вступника);

2. Література (усно, в обсязі 12 класів школи глухих або 10 класів школи туговухих);

3. Перевірка акторських даних (виконання вступниками драматичного етюда на задану тему).

До заяви додаються:

1. Свідцтво про освіту;

2. Автобіографія;

3. Направлення обліку УТОГ;

4. Характеристика з місця навчання або роботи;

5. Лікарська довідка про стан здоров'я [форма № 286];

Трудова книжка і паспорт пред'являються особисто;

Прийом документів і видачу довідок проводить Курсова база УТОГ.

Адреса Курсової бази: поштовий індекс 252023, Київ-23, вул. Шота Руставелі, 15. Іхати від залізничного вокзалу трамваєм № 30 до зупинки «Палац спорту».

Центральне правління УТОГ просить голів правлінь обласних відділів, директорів УВП, Будинків культури і клубів, директорів шкіл глухих і туговухих дітей — широко оповістити про набір учнів на курси підготовки клубних працівників, надати допомогу вступаючим на навчання в оформленні необхідних документів і у підготовці до вступних екзамени.

До проведення організаційної та роз'яснючої роботи про вступ на навчання на курси підготовки клубних працівників серед юнаків і дівчат залучити громадськість обласних відділів, Будинків культури і шкіл глухих.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського товариства глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1074—5000. 73 р.